

hvorvidt det under givne Forhold og Omstændigheder er nødvendigt at fritage et Embede fra at afgive en Del af sine Indtægter til Stiftsmidlerne. Jeg tror, at det er rigtigt, at man en lille Smule opretholder Adskillelsen mellem Administrationen og Lovgivningsmagten, den bevilgende Myndighed, og denne Adskillelse mener jeg, at den højtærede Minister ikke har holdt her, ligesom jeg oprigtig talt mener, at han paa flere andre Omraader heller ikke holder den, som den efter min Opfattelse burde holdes. Thi saaledes som Finansudvalget har udviklet sig i de senere Aar, er det paa mange Punkter blevet en Art Medadministration, som i Virkeligheden er højst uheldig for Administrationen, som den er uheldig for selve Finansudvalget, og for selve den bevilgende Magt, for Lovgivningsmagten. Ja jeg klager ikke nærmest over Finansudvalget, thi det er meget naturligt, at naar der fra Administrationens Side gives et Udvalg her i Tinget en større Magt, end der i og for sig tilkommer det, saa benytter Udvalget sig deraf. Det er virkelig kun menneskeligt. Men derfor har man dog nok Lov til at sige, at det i og for sig er uheldigt, thi det vil, naar man skal gaa meget vidt ad den Vej, udvikle sig til, at Rigsdagen, særlig Folketinget, bliver et Slags større Amsraad, hvis væsentligste Bestilling bliver at administrere, hvilket skulde være Regeringens Sag. Og der følger meget andet dermed. Der følger dermed, at Finansudvalgets Medlemmers Tid bliver mere og mere optagen af Ansøgere, som ikke komme os ved. Man kunde jo sige, at man kan ikke forhindre Folk i at henvende sig til forskellige Medlemmer af Finansudvalget, og det kan man maaske ikke heller. Men maaske det dog ikke var nødvendigt, at saadanne Ansøgere bleve fra selve Regeringskontorerne henviste til at gaa omkring til Finansudvalgets Medlemmer og anmode dem om den ene eller den anden Understøttelse. Dette finder jeg uheldigt, og da Lejligheden nu blev givet ved dette Løfte fra Ministeren om Stiftsmidlerne, har jeg dog villet udtale dette.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Styr): Jeg ønsker straks at svare paa de Bemærkninger, som fremkom fra den sidste ærede Taler. Jeg kan i Hovedsagen være enig med den ærede Taler i, at det vilde være heldigst, om Grænsen mellem Administration og den bevilgende Myndighed blev overholdt noget bedre, end det efterhaanden har udviklet

sig. Men jeg mener rigtignok, at det vilde være uretfærdigt, om man vilde lægge Skylden for en saadan Forskydelse af Grænsen, hvis den har fundet Sted, hvad jeg til Dels kan indrømme, udelukkende over paa de nuværende Ministre. Jeg mener, at i saa Fald ligger Grundene til denne Forskydelse længere tilbage, og jeg skal nu tillade mig at oplyse dette med Hensyn til det Punkt, her ligger for. Det er Stiftsmidlerne, hvorom der er Tale. Først maa jeg gøre den Bemærkning, at det er et uheldigt Navn, som de Penge, hvorom der her er Tale, have faaet, idet de derved sammenblandes med Midler af en helt anden Beskaffenhed. Stiftsmidler og Stiftsmidler ere to forskellige Ting. Der er for det første de store Kapitaler, som udgøre, jeg tror omtrent 14 Mill. Kr., nemlig de ordinære Stiftsmidler, som jo ere af den Beskaffenhed, at der er fast disponeret over Udbyttet af disse Kapitaler, idet det er Kapitaler, som tilhøre dels Embederne, dels Stifterne. Ved Siden af dem findes de ekstraordinære Stiftsmidler, som fremkomme ved de Afdrag, som have fundet Sted fra de større Embeder, og som udgøre et betydeligt mindre Beløb. Med Hensyn til disse Stiftsmidler forholder det sig saaledes, at den daværende Kultusminister Fischer rent administrativt begyndte at inddrage af de større Embeders Indtægter. Hans Hensigt dermed var at udjævne Forskellen mellem de store og smaa Embeder. Men i Stedet for administrativt at anvende det, der kom ind til Forbedring af de smaa Embeder, henvendte han sig til Rigsdagen og fik dens Samtykke til at anvende 25,000 Kr. deraf. Allerede han forskød altsaa Grænsen mellem Administrationen og Lovgivningsmagten. Hans Efterfølger, den sidste ærede Taler, begyndte saa at administrere. Jeg skal i den Henseende oplyse, at medens jeg sad i Landstinget, bleve vi overraskede ved at se 100,000 Kr. af disse Stiftsmidler blive anvendte til Opførelsen af en Kirke efter Aftale mellem Ministeren og Folketingets Finansudvalg. Jeg henvendte mig den Gang personlig til den daværende Minister og udtalte min Betænkelighed ved denne Ordning. Han svarede derpaa: Naar man

Rettelse:

Sp. 2480, L. 25 f. o.: „falde“, læs: „stige“.